

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 362

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 12 aprilie 2022

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
LEGI ȘI DECRETE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
80.	— Lege pentru completarea tabelor-anexă nr. I, II și III la Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri	2	365. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul transporturilor și infrastructurii, pentru modificarea și completarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor nr. 1.463/2018 privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea de către Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. a tarifului de utilizare și a tarifului de trecere	5
485.	— Decret privind promulgarea Legii pentru completarea tabelor-anexă nr. I, II și III la Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri	2	383. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul transporturilor și infrastructurii, pentru modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul transporturilor și infrastructurii, nr. 228/2022 privind aprobarea unor derogări de la aplicarea tarifelor prevăzute în anexele nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului transporturilor nr. 1.836/2018 pentru aprobarea unor tarife aplicate de Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A.	6
★		ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
82.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2021 privind echivalarea funcțiilor publice specifice cu funcțiile publice generale, la nivelul Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor	3	Decizia nr. 4 din 21 februarie 2022 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii)	7–14
★		ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE		
83.	— Lege pentru instituirea zilei de 11 aprilie ca Ziua educației financiare	4	202. — Ordin pentru modificarea și completarea Normelor tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate curative pentru anii 2022 și 2023, aprobate prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 180/2022	15–16
488.	— Decret privind promulgarea Legii pentru instituirea zilei de 11 aprilie ca Ziua educației financiare	4		

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru completarea tabelelor-anexă nr. I, II și III la Legea nr. 143/2000
privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Tabelele-anexă nr. I, II și III la Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. În tabelul nr. I, după substanța „2-metoxi-N-fenil-N-[1-(2-feniletil)piperidin-4-il]acetamidă (metoxiacetilfentanil)” se introduc următoarele substanțe:

„metil 3,3-dimetil-2-[[1-(pent-4-en-1-il)-1H-indazol-3-carbonil]amino]butanoat (MDMB-4en-PINACA),
metil 2-[[1-(4-fluorobutil)-1H-indol-3-carbonil]amino]-3,3-dimetilbutanoat (4F-MDMB-BICA),
AB-FUBINACA (N-(1-amino-3-methyl-1-oxobutan-2-yl)-1-(4-fluorobenzyl)-1H-indazole-3-carboxamide),
5F-AMB-PINACA (Methyl-2-([[1-(5-fluoropentyl)-1H-indazole-3-yl] carbonyl]amino)-3-methylbutanoate),
5F-MDMB-PICA (Methyl-2-([[1-(5-fluoropentyl)indole-3-carbonyl]amino]-3,3-dimethylbutanoate),
4F-MDMB-BINACA (Methyl-2-[1-(4-fluorobutil)-1H-indazole-3-carboxamido]-3,3-dimethylbutanoate),
4-CMC (1-(4-chlorophenyl)-2-(methylamino)propan-1-one),
N-ethylhexedrone (2-(ethylamino)-1-phenylhexan-1-one),
alpha-PHP (1-phenyl-2-(pyrrolidin-1-yl)hexan-1-one),
CUMYL-PeGACLONE (2-(1-methyl-1-phenylethyl)-5-pentylpyrido[4,3-b]indol-1-one).”

2. În tabelul nr. II, după substanța „5-MA(4-methylamphetamine)=1-(4-methylphenyl)propan-2-amine” se introduc următoarele substanțe:

„Crotylfentanyl (N-phenyl-N-[1-(2-phenylethyl)-4-piperidinyl]-2-butenamide),

Valerylfentanyl (N-phenyl-N-[1-(2-phenylethyl)-4-piperidyl] pentanamide),
3-MeO-PCP (1-[1-(3-methoxyphenyl)cyclohexyl]piperidine),
Diphenidine (1-(1,2-dyphenylethyl)piperidine),
Dihydroetorphine (7-[2-Hydroxypentan-2-yl]-6-methoxy-17-methyl-4,5-epoxy-6,14-ethanomorphinan-3-ol),
Amineptine (7-[[10,11-dihydro-5H-dibenzo[a,d]-cyclohepten-5-yl]amino]heptanoic acid).”

3. În tabelul nr. III, după substanța „Phenazepam=7-Bromo-5-(2-chlorophenyl)-1,3-dihydro-2H-1,4-benzodiazepin-2-one” se introduc următoarele substanțe:

„Flualprazolam (8-chloro-6-(2-fluorophenyl)-1-methyl-4H-[1,2,4] triazolo [4,3-a][1,4]benzodiazepine),
Etizolam (4-(2-chlorophenyl)-2-ethyl-9-methyl-6H-thieno[3,2-f][1,2,4]triazolo[4,3-a][1,4] diazepine),
Clonazolam (6-(2-chlorophenyl)-1-methyl-8-nitro-4H-[1,2,4]triazolo [4,3-a][1,4]benzodiazepine),
Diclazepam (7-chloro-5-(2-chlorophenyl)-1-methyl-1,3-dihydro-2H-1,4-benzodiazepin-2-one),
Flubromazolam (8-bromo-6-(2-fluorophenyl)-1-methyl-4H-[1,2,4] triazolo[4,3-a][1,4]benzodiazepine).”

★

Prezenta lege transpune Directiva delegată (UE) 2021/802 a Comisiei din 12 martie 2021 de modificare a anexei la Decizia-cadru 2004/757/JAI a Consiliului în ceea ce privește includerea noilor substanțe psihoactive metil 3,3-dimetil-2-[[1-(pent-4-en-1-il)-1H-indazol-3-carbonil]amino]butanoat (MDMB-4en-PINACA) și metil 2-[[1-(4-fluorobutil)-1H-indol-3-carbonil]amino]-3,3-dimetilbutanoat (4F-MDMB-BICA) în definiția termenului „drog”, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 178 din 20 mai 2021.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

VASILE-DANIEL SUCIUBucurești, 11 aprilie 2022.
Nr. 80.

PREȘEDINTELE SENATULUI

FLORIN-VASILE CÎȚU**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****DECRET****privind promulgarea Legii pentru completarea tabelelor-anexă nr. I, II și III la Legea nr. 143/2000
privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru completarea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNISBucurești, 11 aprilie 2022.
Nr. 485.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR **SENATUL**

LEGE
pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 109/2021 privind echivalarea funcțiilor publice specifice
cu funcțiile publice generale, la nivelul Autorității Naționale
pentru Protecția Consumatorilor

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109 din 29 septembrie 2021 privind echivalarea funcțiilor publice specifice cu funcțiile publice generale, la nivelul Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 945 din 4 octombrie 2021.

Art. 2. — (1) Începând cu luna următoare celei în care intră în vigoare prezenta lege, nivelul salariilor de bază de care beneficiază personalul din cadrul structurii centrale a Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor și din structurile subordonate acesteia se stabilește la nivelul maxim aflat în plată al salariilor de bază ale personalului Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, pentru aceleași funcție, categorie, clasă, grad, treaptă și gradație.

(2) Stabilirea salariilor de bază potrivit alin. (1) se face prin ordin al conducătorului Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, pe baza datelor comunicate de către Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
VASILE-DANIEL SUCIU

PREȘEDINTELE SENATULUI
FLORIN-VASILE CÎȚU

București, 11 aprilie 2022.
Nr. 82.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET
privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 109/2021 privind echivalarea
funcțiilor publice specifice cu funcțiile publice generale, la
nivelul Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2021 privind echivalarea funcțiilor publice specifice cu funcțiile publice generale, la nivelul Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 11 aprilie 2022.
Nr. 487.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru instituirea zilei de 11 aprilie ca Ziua educației financiare

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se instituie ziua de 11 aprilie ca Ziua educației financiare.

Art. 2. — Parlamentul României, Ministerul Finanțelor, Ministerul Educației, Banca Națională a României, Autoritatea de Supraveghere Financiară și Institutul de Studii Financiare, precum și alte autorități ale administrației publice centrale și locale pot organiza manifestări publice, simpozioane, seminare, mese rotunde sau alte tipuri de evenimente publice, în domeniul educației financiare, dedicate acestei zile.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
CIPRIAN-CONSTANTIN ȘERBAN

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
VIRGIL GURAN

București, 11 aprilie 2022.

Nr. 83.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru instituirea zilei
de 11 aprilie ca Ziua educației financiare**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru instituirea zilei de 11 aprilie ca Ziua educației financiare și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 11 aprilie 2022.

Nr. 488.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN

pentru modificarea și completarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor nr. 1.463/2018 privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea de către Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. a tarifului de utilizare și a tarifului de trecere

În conformitate cu art. 1 alin. (1) lit. c) și alin. (9) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 370/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul transporturilor și infrastructurii, emite prezentul ordin.

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului transporturilor nr. 1.463/2018 privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea de către Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. a tarifului de utilizare și a tarifului de trecere, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 881 din 18 octombrie 2018, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 6 alineatul (1) litera b), după punctul (xi) se introduc două noi puncte, punctele (xii) și (xiii), cu următorul cuprins:

„(xii) în cazul rovinietelor cu valabilitate mai mare sau egală cu 30 de zile, acordul/refuzul solicitantului de a fi notificat, prin e-mail, cu privire la expirarea perioadei de valabilitate;

(xiii) adresa de e-mail furnizată de către solicitant, dacă acesta a fost de acord cu notificarea prevăzută la pct. (xii).”

2. La articolul 6, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Solicitantul furnizează datele prevăzute la alin. (1) lit. b) pct. (iv) și, după caz, cele prevăzute la alin. (1) lit. b) pct. (v), adresa de e-mail prevăzută la alin. (1) lit. b) pct. (xiii) și stabilește tipul vehiculului prevăzut la alin. (1) lit. b) pct. (vi).”

3. La articolul 6, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) La achitarea tarifului de utilizare și emiterea rovinietei prin intermediul portalurilor web sau al aplicațiilor prevăzute la art. 1 alin. (6) lit. c) se va elibera, în format electronic, un document ce conține datele prevăzute la alin. (1) lit. b) pct. (i)—(xi), document ce poate fi tipărit de către acesta.”

4. La articolul 6, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (5¹), cu următorul cuprins:

„(5¹) La achitarea tarifului de utilizare și emiterea rovinietei prin intermediul portalurilor web sau al aplicațiilor prevăzute la art. 1 alin. (6) lit. c), în cazul rovinietelor cu valabilitate mai mare sau egală cu 30 de zile, dacă solicitantul optează pentru a fi notificat prin e-mail cu privire la expirarea perioadei de

valabilitate, notificarea va fi transmisă la adresa de e-mail furnizată la achitarea tarifului de utilizare.”

5. La articolul 6, alineatul (8) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(8) La achitarea tarifului de utilizare și emiterea rovinietei prin intermediul terminalelor prevăzute la art. 1 alin. (6) lit. e) pct. (ii) se eliberează solicitantului un document ce conține datele prevăzute la alin. (1) lit. b).”

6. La articolul 8, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) La achitarea tarifului de trecere și emiterea peajului prin intermediul portalurilor web sau al aplicațiilor prevăzute la art. 1 alin. (6) lit. c), CNAIR — S.A. sau, după caz, distribuitorul va elibera, în format electronic, un document ce conține datele prevăzute la alin. (1) lit. b), document ce poate fi tipărit de către acesta.”

7. La articolul 8, alineatul (8) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(8) La achitarea tarifului de trecere și emiterea peajului prin intermediul terminalelor prevăzute la art. 1 alin. (6) lit. e) pct. (ii) se eliberează solicitantului un document ce conține datele prevăzute la alin. (1) lit. b).”

Art. II. — Distribuitorii au obligația de a implementa, în termen de maximum 6 luni de la intrarea în vigoare a prezentului ordin, modificările necesare astfel încât, la încasarea tarifului de utilizare și emiterea rovinietelor în punctele de lucru, prin terminale, portaluri web, aplicații dezvoltate pentru sistemele de operare ale telefoanelor mobile, să asigure utilizatorilor posibilitatea de a fiificați, prin e-mail, cu privire la expirarea perioadei de valabilitate a rovinietei.

Art. III. — Nerespectarea, de către distribuitori, a termenului prevăzut la art. II dă dreptul Companiei Naționale de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. de a rezilia unilateral convențiile încheiate cu aceștia.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare în termen de 15 zile de la publicare.

Viceprim-ministru, ministrul transporturilor și infrastructurii,
Sorin Mihai Grindeanu

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN**pentru modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul transporturilor și infrastructurii, nr. 228/2022 privind aprobarea unor derogări de la aplicarea tarifelor prevăzute în anexele nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului transporturilor nr. 1.836/2018 pentru aprobarea unor tarife aplicate de Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A.**

Având în vedere prevederile art. 21 alin. (1), ale art. 40¹, ale art. 41 alin. (21) și (22) și ale art. 41¹ alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în baza art. 19 lit. o) din Statutul Companiei Naționale de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., prevăzut în anexa nr. 1 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2003 pentru înființarea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. prin reorganizarea Regiei Autonome „Administrația Națională a Drumurilor din România”, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 47/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 370/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul transporturilor și infrastructurii, emite următorul ordin:

Art. I. — Articolul 1 din Ordinul viceprim-ministrului, ministrul transporturilor și infrastructurii, nr. 228/2022 privind aprobarea unor derogări de la aplicarea tarifelor prevăzute în anexele nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului transporturilor nr. 1.836/2018 pentru aprobarea unor tarife aplicate de Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 2 martie 2022, se modifică după cum urmează:

„Art. 1. — Se aprobă derogările de la aplicarea tarifelor prevăzute în anexele nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului transporturilor nr. 1.836/2018 pentru aprobarea unor tarife aplicate de Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., pentru vehiculele rutiere înmatriculate în România și în Republica Moldova, în următoarele condiții:

1. vehiculele sunt compuse dintr-un autovehicul tractor înmatriculat în România sau în Republica Moldova, indiferent de țara de înmatriculare a semiremorcii tractate de acestea;

2. vehiculele sunt compuse dintr-un autovehicul cu două axe cu semiremorcă cu 3 axe care transportă unul sau mai multe containere sau cutii mobile, cu o lungime maximă totală de până la 45 de picioare, dacă masa totală a vehiculului este mai mică sau cel mult egală cu 47,0 tone și înălțimea mai mică sau cel mult egală cu 4,50 m;

3. vehiculele sunt compuse dintr-un autovehicul cu 3 axe cu semiremorcă cu două sau 3 axe care transportă unul sau mai multe containere sau cutii mobile, cu o lungime maximă totală de până la 45 de picioare, dacă masa totală a vehiculului este mai mică sau cel mult egală cu 50,0 tone și înălțimea mai mică sau cel mult egală cu 4,50 m;

4. masele pe axe ale vehiculelor prevăzute la punctele 2 și 3 nu depășesc masele maxime pe axe care pot fi autorizate în circulație, așa cum sunt ele prevăzute la art. 41 alin. (8) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

5. traseul autorizat este: Constanța port—DN39—Agigea—DN39—A4—DN2A—Mihail Kogălniceanu—DN2A—Hârșova—Giurgeni—DN2A—Țândărei—DN2A—Slobozia—DN2A—Urziceni—DN2—Râmnicu Sărat—DN2—Tișița—DN24—varianta ocolire Tecuci—DN24—Bârlad—DN24—Crasna—DN24B—Huși—DN24B—Albița PTF și retur, însumând aproximativ 520 km.”

Art. II. — Autorizațiile speciale de transport emise până la data prezentului ordin își păstrează termenul de valabilitate, traseul autorizat urmând a fi valabil tur-retur.

Art. III. — Prezentul ordin intră în vigoare de la data publicării sale în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru,
ministrul transporturilor și infrastructurii,
Sorin Mihai Grindeanu

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 4**din 21 februarie 2022**

Dosar nr. 3.036/1/2021

Corina-Alina Corbu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Valentina Vrabie	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Daniel Grădinaru	— președintele Secției penale
Ilie Mari	— judecător la Secția I civilă
Denisa-Livia Băldean	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Ileana Izabela Dolache-Bogdan	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător la Secția a II-a civilă
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Claudia Marcela Canacheu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emil Adrian Hancaș	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Francisca Maria Vasile	— judecător la Secția penală
Rodica Cosma	— judecător la Secția penală

1. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 3.036/1/2021 este legal constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 34 alin. (3) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror-șef al Secției judiciare, Antonia Eleonora Constantin.

4. La ședința de judecată participă domnul Cristian Balacciu, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 35 din Regulament.

5. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ia în examinare recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava ce formează obiectul Dosarului nr. 3.036/1/2021.

6. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că au fost depuse la dosar anexele cu hotărârile definitive pronunțate de instanțele judecătorești, raportul întocmit de judecătorii-raportori și punctul de vedere al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

7. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele completului, acordă cuvântul asupra recursului în interesul legii reprezentantului procurorului general.

8. Doamna procuror Antonia Eleonora Constantin apreciază că recursul în interesul legii este admisibil. În acest sens susține că orientările jurisprudențiale divergente sunt ilustrate de hotărârile judecătorești anexate sesizării, care cuprind dezlegări implicite asupra celor două probleme de drept.

9. Nefiind întrebări pentru reprezentantul procurorului general, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele completului, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și obiectul recursului în interesul legii

10. Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită prin sesizarea formulată de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava cu soluționarea recursului în interesul legii ce vizează următoarele probleme de drept:

În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 430 alin. (2) din Codul de procedură civilă, conceptul de autoritate de lucru judecat nu permite existența unei neconcordanțe între dispozitivul și considerentele hotărârii, cu excepția cazului în

care neconcordanța este justificată prin prisma incidenței în cauză a principiului non reformatio in pejus?

Sintagma „cazurile anume prevăzute de lege”, statuată în cuprinsul art. 481 din Codul de procedură civilă, în care legea admite posibilitatea agravării situației părții în propria cale de atac, prin derogare de la principiul non reformatio in pejus, trebuie interpretată în sensul că sfera acestor cazuri se circumscrie doar excepției autorității de lucru judecat, în aplicarea art. 432 teza a II-a din Codul de procedură civilă, sau, dimpotrivă, și altor excepții procesuale (de fond și de procedură) absolute, de ordine publică, apte să infirme legalitatea unei hotărâri pronunțate de către instanța ierarhic inferioară cu nesocotirea unor dispoziții imperative menite să asigure și să ocrotească securitatea socială și ordinea juridică?

II. Dispozițiile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție

11. Codul de procedură civilă

Art. 7 — Legalitatea

„(1) Procesul civil se desfășoară în conformitate cu dispozițiile legii.

(2) Judecătorul are îndatorirea de a asigura respectarea dispozițiilor legii privind realizarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor părților din proces.”

Art. 20 — Respectarea principiilor fundamentale

„Judecătorul are îndatorirea să asigure respectarea și să respecte el însuși principiile fundamentale ale procesului civil, sub sancțiunile prevăzute de lege.”

Art. 22 — Rolul judecătorului în aflarea adevărului

„(...) (6) Judecătorul trebuie să se pronunțe asupra a tot ceea ce s-a cerut, fără însă a depăși limitele investiției, în afară de cazurile în care legea ar dispune altfel.”

Art. 224 — Discutarea cererilor și excepțiilor

„Instanța este obligată, în orice proces, să pună în discuția părților toate cererile, excepțiile, împrejurările de fapt sau temeiurile de drept prezentate de ele, potrivit legii, sau invocate din oficiu.”

Art. 246 — Excepții absolute și relative

„(1) Excepțiile absolute sunt cele prin care se invocă încălcarea unor norme de ordine publică. (...)”

Art. 247 — Invocare

„(1) Excepțiile absolute pot fi invocate de parte sau de instanță în orice stare a procesului, dacă prin lege nu se prevede altfel. Ele pot fi ridicate înaintea instanței de recurs numai dacă, pentru soluționare, nu este necesară administrarea altor dovezi în afara înscrisurilor noi. (...)”

Art. 248 — Procedura de soluționare

„(1) Instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac inutilă, în tot sau în parte, administrarea de probe ori, după caz, cercetarea în fond a cauzei. (...)”

Art. 430 — Autoritatea de lucru judecat

„(1) Hotărârea judecătorească ce soluționează, în tot sau în parte, fondul procesului sau statuează asupra unei excepții procesuale ori asupra oricărui alt incident are, de la pronunțare, autoritate de lucru judecat cu privire la chestiunea tranșată.

(2) Autoritatea de lucru judecat privește dispozitivul, precum și considerentele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă.

(3) Hotărârea judecătorească prin care se ia o măsură provizorie nu are autoritate de lucru judecat asupra fondului.

(4) Când hotărârea este supusă apelului sau recursului, autoritatea de lucru judecat este provizorie.

(5) Hotărârea atacată cu contestația în anulare sau revizuire își păstrează autoritatea de lucru judecat până ce va fi înlocuită cu o altă hotărâre.”

Art. 432 — Excepția autorității de lucru judecat

„Excepția autorității de lucru judecat poate fi invocată de instanță sau de părți în orice stare a procesului, chiar înaintea instanței de recurs. Ca efect al admiterii excepției, părții i se poate crea în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată.”

Art. 435 — Obligatorietatea și opozabilitatea hotărârii

„(1) Hotărârea judecătorească este obligatorie și produce efecte numai între părți și succesorii acestora.

(2) Hotărârea este opozabilă oricărei terțe persoane atât timp cât aceasta din urmă nu face, în condițiile legii, dovada contrară.”

Art. 472 — Apelul incident

„(1) Intimatul este în drept, după împlinirea termenului de apel, să formuleze apel în scris, în cadrul procesului în care se judecă apelul făcut de partea potrivnică, printr-o cerere proprie care să tindă la schimbarea hotărârii primei instanțe.

(2) Dacă apelantul principal își retrace apelul sau dacă acesta este respins ca tardiv, ca inadmisibil ori pentru alte motive care nu implică cercetarea fondului, apelul incident prevăzut la alin. (1) rămâne fără efect.”

Art. 481 — Neînrautățirea situației în propria cale de atac

„Apelantului nu i se poate crea în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată, în afară de cazul în care el consimte expres la aceasta sau în cazurile anume prevăzute de lege.”

Art. 482 — Completare cu alte norme

„Dispozițiile de procedură privind judecata în primă instanță se aplică și în instanța de apel, în măsura în care nu sunt potrivnice celor cuprinse în prezentul capitol.”

Art. 491 — Recursul incident și recursul provocat

„(1) Recursul incident și recursul provocat se pot exercita, în cazurile prevăzute la art. 472 și 473, care se aplică în mod corespunzător. Dispozițiile art. 488 rămân aplicabile.

(2) Prevederile art. 474 se aplică în mod corespunzător.”

Art. 494 — Reguli privind judecata

„Dispozițiile de procedură privind judecata în primă instanță și în apel se aplică și în instanța de recurs, în măsura în care nu sunt potrivnice celor cuprinse în prezenta secțiune.”

Art. 502 — Neînrautățirea situației în propria cale de atac

„La judecarea recursului, precum și la rejudecarea procesului după casarea hotărârii de către instanța de recurs, dispozițiile art. 481 sunt aplicabile în mod corespunzător.”

III. Practica judiciară neunitară invocată de autorul sesizării

12. Autorul sesizării a arătat că problemele de drept divergente se află într-o strânsă interdependență și se circumscriu interpretării și aplicării unitare a art. 430 alin. (2) și art. 481 din Codul de procedură civilă, în sensul statuării asupra cazurilor în care legea permite agravarea situației părții în propria cale de atac, asupra semnificației noțiunii de „agravare” și asupra unei potențiale derogări de la întinderea efectelor autorității de lucru judecat, respectiv a unei posibile neconcordanțe între dispozitivul hotărârii și considerentele decisive și decizorii ale acesteia.

13. Cu privire la *prima problemă de drept*, titularul sesizării a menționat că s-au conturat două orientări jurisprudențiale.

14. Într-o primă orientare jurisprudențială s-a apreciat că autoritatea de lucru judecat nu permite, în nicio situație, existența unor neconcordanțe între dispozitivul și considerentele hotărârii.

15. În fundamentarea acestei orientări s-a argumentat că art. 430 alin. (2) din Codul de procedură civilă prevede că autoritatea de lucru judecat privește dispozitivul, precum și considerentele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă.

16. S-a subliniat că această orientare are caracter implicit, fiind dedusă în mod indirect din maniera în care instanțele au abordat problema de drept a concordanței între dispozitiv și considerente în cadrul amplului proces de pronunțare și de motivare a soluției.

17. În acest sens s-a avut în vedere ipoteza cea mai frecventă în care acțiunea reclamantului a fost respinsă, ca neîntemeiată, în urma cercetării fondului pretențiilor deduse judecării, iar în calea de atac exercitată de acesta, intimatul (în absența unui apel/recurs incident) sau instanța, din oficiu, a invocat pentru prima dată o excepție absolută.

18. Astfel, instanțele care și-au însușit opinia concordanței depline între considerente și dispozitiv au procedat într-o dublă manieră: fie au reformat în întregime hotărârea pe excepție (caz în care au admis calea de atac și au respins acțiunea reclamantului în temeiul excepției invocate în cauză, cu considerente concordante noului dispozitiv), fie au respins calea de atac, ca nefondată, caz în care nu au analizat motivele de apel/recurs și nici excepția absolută cu justificarea că, în caz contrar, s-ar agrava situația apelantului/recurentului în propria cale de atac.

19. Această manieră de instrumentare a cauzelor de către instanțele de control judiciar (tribunale și curți de apel), la nivelul ultimului grad de jurisdicție, exclude *ab initio* neconcordanța între dispozitivul și considerentele hotărârii. Neconcordanța respectivă s-a ivit în practica judiciară în urma respingerii căii de atac și menținerii implicite a dispozitivului de respingere a acțiunii pe fond, concomitent cu înlocuirea considerentelor inițiale cu unele care vizează temeinicia excepției absolute, operațiune cunoscută sub denumirea de „substituirea motivării hotărârii pe excepție”.

20. În sensul acestei orientări *jurisprudențiale* au fost anexate sesizării hotărâri judecătorești definitive, pronunțate de Tribunalul Bacău și curțile de apel Alba Iulia, Bacău, București, Cluj, Oradea, Pitești și Suceava.

La modul general, în hotărârile judecătorești evocate în susținerea acestei orientări, acțiunea reclamantului a fost respinsă ca neîntemeiată, iar soluția primei instanțe a fost schimbată/anulată/casată în apelul sau recursul reclamantului, cu consecința respingerii acțiunii prin reținerea excepției inadmisibilității/prescripției/prematurității sau lipsei calității procesuale.

21. În cea de-a doua orientare *jurisprudențială* s-a apreciat că principiul neagrării situației părții în propria cale de atac poate fi de natură a permite și chiar a genera o anumită neconcordanță între considerentele și dispozitivul hotărârii.

22. În fundamentarea acestei orientări s-a argumentat că ipoteza de la care se pornește este aceea în care acțiunea reclamantului a fost respinsă sau admisă în parte, iar în calea de atac exercitată de acesta, intimatul (în absența unui apel/recurs incident) ori instanța, din oficiu, a invocat pentru prima dată o excepție absolută.

23. Astfel, s-a apreciat că sunt imperative analizarea și reținerea excepției absolute (când aceasta este fondată) în considerentele deciziei instanței de control judiciar, care va proceda la respingerea ca nefondată a căii de atac, prin dispozitiv. În concret, se va menține soluția primei instanțe, de

respingere sau admitere în parte a acțiunii, concomitent cu substituirea considerentelor sentinței atacate cu cele care relevă caracterul de fond al excepției absolute.

24. Autorul sesizării a menționat că nici această orientare *jurisprudențială* nu este exprimată în mod expres în conținutul hotărârilor judecătorești anexate sesizării, însă este subsumată, într-o manieră declarată, principiului neînrautățirii situației părții în propria cale de atac, consacrat de art. 481 din Codul de procedură civilă.

25. Analiza raționamentului logico-juridic efectuat de instanțele în discuție denotă că acestea au adoptat soluția respectivă, deoarece este mai favorabilă părții care a exercitat calea de atac. Astfel, de vreme ce reclamantul a obținut o soluție de respingere a acțiunii, ca neîntemeiată, menținerea acestei soluții, cu substituirea motivării pe excepția absolută incidentă în cauză, echivalează cu neagrarea situației părții în propria cale de atac.

26. În sensul acestei orientări *jurisprudențiale* au fost anexate sesizării hotărâri judecătorești definitive, pronunțate de tribunalele Arad, Timiș și curțile de apel Oradea, Suceava și Târgu Mureș.

La modul general, în hotărârile judecătorești evocate în susținerea acestei orientări, acțiunea reclamantului a fost respinsă, ca neîntemeiată, iar soluția primei instanțe a fost menținută în calea de atac prin respingerea apelului/recursului, ca nefondat, cu substituirea motivării pe excepția inadmisibilității/prescripției/lipsei de interes sau lipsei calității procesuale.

27. Cu privire la *a doua problemă de drept*, titularul sesizării a menționat că s-au conturat două orientări *jurisprudențiale*.

28. Într-o primă orientare *jurisprudențială* s-a apreciat că sintagma „cazurile anume prevăzute de lege” din cuprinsul art. 481 din Codul de procedură civilă, în care s-ar putea agrava situația părții în propria cale de atac, prin derogare de la principiul *non reformatio in pejus*, trebuie interpretată restrictiv.

29. În fundamentarea acestei orientări s-a argumentat că norma legală evocată anterior are caracter de excepție, fiind derogatorie de la principiul *non reformatio in pejus*, astfel încât este de strictă interpretare și aplicare. În acest sens, s-a invocat, ca argument de text, utilizarea de către legiuitor a expresiilor „în afară de cazul în care” și „în cazurile anume prevăzute de lege”. Or, Codul de procedură civilă prevede în mod expres un singur caz în care s-ar putea agrava situația părții în propria cale de atac, respectiv acela în care instanța de control judiciar reține incidența excepției autorității de lucru judecat.

30. Această interpretare conturează și, totodată, consolidează prevalența principiului *non reformatio in pejus* în orice împrejurare, întrucât, în caz contrar, s-ar pune în discuție însuși fundamentul procesului civil, și anume principiul disponibilității, ceea ce ar genera o permanentă și acută insecuritate juridică.

31. S-a mai arătat că această orientare *jurisprudențială* nu a fost exprimată textual în considerentele hotărârilor judecătorești anexate sesizării, însă rezultă din maniera de instrumentare a cauzelor și din soluțiile pronunțate în căile de atac, aspecte care denotă o neacceptare a agravării situației părții în propria cale de atac în nicio altă împrejurare decât aceea a incidenței excepției autorității de lucru judecat.

32. De altfel, în chiar cuprinsul unor hotărâri anexate sesizării se menționează că, prin substituirea motivării pe excepție concomitent cu respingerea căii de atac, nu se agravează situația apelantului/recurentului. Or, aceste mențiuni relevă că instanțele nu au acceptat o agravare a situației părții în propria

cale de atac ca urmare a reținerii unei alte excepții absolute decât aceea a autorității de lucru judecat.

33. De asemenea, în spiritul aceluiași deziderat, unele instanțe au considerat că neagravarea situației părții în propria cale de atac prin reținerea unei excepții absolute este justificată, de vreme ce acțiunea aceleiași părți fusese respinsă ca neîntemeiată.

34. În sensul acestei orientări jurisprudențiale au fost anexate sesizării hotărâri judecătorești definitive, pronunțate de Tribunalul Timiș și curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Cluj și Suceava.

35. În cea de-a doua orientare jurisprudențială s-a apreciat că sintagma „cazurile anume prevăzute de lege” din cuprinsul art. 481 din Codul de procedură civilă, în care s-ar putea agrava situația părții în propria cale de atac, prin derogare de la principiul *non reformatio in pejus*, trebuie interpretată extensiv.

36. În fundamentarea acestei orientări s-a argumentat că sintagma anterior menționată subsumează și ipoteza în care ar fi incidente unele excepții absolute (de fond sau de procedură) a căror „valoare” în cadrul procesului este recunoscută de legiuitor prin conferirea posibilității de a fi invocate pentru prima dată în calea de atac, chiar și din oficiu de către instanța de control judiciar (spre exemplu, excepția de necompetență generală a instanțelor judecătorești, excepția de neconstituționalitate, excepția de nelegalitate, excepția inadmisibilității etc.).

37. În susținerea acestei orientări s-a invocat, ca argument de text, utilizarea de către legiuitor a pluralului „cazurile” în cuprinsul art. 481 din Codul de procedură civilă. Or, prevederea izolată în cvasitotalitatea actelor normative incidente în materie nonpenală din conținutul art. 432 din Codul de procedură civilă, referitoare exclusiv la excepția autorității de lucru judecat, și interpretarea restrictivă și excesiv de formalistă a normei de la art. 481 din același cod ar conduce la golirea de conținut a acesteia din urmă.

38. De asemenea, s-a apreciat că, așa cum partea poate renunța la beneficiul neagravării situației sale în propria cale de atac, și judecătorul ar putea deroga de la acest principiu, care are caracter relativ, în cazul în care ar fi incidentă o excepție absolută.

39. Astfel, s-a subliniat că principiul *non reformatio in pejus* nu prevalează în ipoteza încălcării normelor de drept procesual imperative, nefiind o excepție și nici un mijloc artificial de a înfrânge principiul legalității.

40. S-a mai arătat că această opinie jurisprudențială nu a fost exprimată textual în considerentele hotărârilor anexate sesizării, însă transpare în mod implicit din maniera de instrumentare a cauzelor și din soluțiile pronunțate în căile de atac, ca urmare a reținerii unor excepții absolute, majoritatea fiind invocate din oficiu. Or, aceste aspecte denotă acceptarea agravării situației părții în propria cale de atac, față de natura și efectele excepțiilor incidente în cauză.

41. În sensul acestei orientări jurisprudențiale au fost anexate sesizării hotărâri judecătorești definitive, pronunțate de tribunalele Arad, Bacău și curțile de apel București, Oradea și Târgu Mureș.

IV. Jurisprudența Curții Constituționale

42. Prin Decizia nr. 193 din 18 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 770 din 9 august 2021, Curtea Constituțională a reținut că art. 472 alin. (1) din Codul de procedură civilă vizează situația în care apelul incident este promovat de către partea adversă a apelantului principal,

parte care îl formulează în nume propriu. Așadar, textul art. 481 din Codul de procedură civilă este aplicabil apelantului principal numai în propria cale de atac. În aceste condiții acesta nu poate invoca în legătură cu apelul incident încălcarea principiului *non reformatio in pejus* (paragraful 26).

V. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

A. Jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

43. Prin Decizia nr. 56 din 28 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1193 din 8 decembrie 2020, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a respins, ca inadmisibilă, sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: interpretarea sintagmei „la cererea părții interesate” din art. 142 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv dacă se referă numai la părțile semnatare ale contractului colectiv de muncă sau dacă oricare salariat poate cere constatarea nulității în nume personal. În considerentele de la paragrafele 68, 69 și 73 din respectiva decizie s-au reținut următoarele: „În primă instanță, cererea reclamanților salariați de constatare a nulității unei clauze din contractul colectiv de muncă a fost respinsă ca neîntemeiată, ceea ce impune concluzia că legitimarea lor procesuală activă de a promova o asemenea acțiune nu le-a fost negată. *Analiza actelor de procedură în apel nu a relevat invocarea, din oficiu sau de către intimat, a excepției lipsei calității procesuale active, de natură să paralizeze acțiunea. (...) Succesiunea actelor de procedură efectuate până în prezent în cauză impune concluzia că analiza instanței de apel, titular al sesizării de față, ar trebui să aibă loc atât cu respectarea art. 477 din Codul de procedură civilă, care leagă limitele efectului devolutiv de ceea ce s-a apelat, cât și fără potențiala afectare a art. 481 din același cod.*”

B. Jurisprudența secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție

— Agravarea situației în propria cale de atac nu poate fi reținută în cauză, deoarece acțiunea a fost respinsă în primă instanță, iar instanța de apel nu a făcut decât să păstreze această soluție, completând motivarea cu noi argumente, așa încât situația reclamanților a rămas neschimbată (Decizia nr. 419 din 14 februarie 2019 a Secției I civile).

— Principiul *non reformatio in pejus* presupune ca părții care a exercitat o cale de atac să nu i se agraveze situația prin soluția dată de instanța de control judiciar, astfel că hotărârea atacată poate fi schimbată numai în favoarea părții care a exercitat apelul (Decizia nr. 881 din 15 aprilie 2021 a Secției I civile).

— Principiul consacrat de art. 481 din Codul de procedură civilă nu este nesocotit în cazul în care instanța de control judiciar, respingând apelul reclamantei, menține soluția primei instanțe, de respingere a acțiunii, substituind motivării soluției nefiind în măsură să ducă la o încălcare a principiului *non reformatio in pejus* (Decizia nr. 1.243 din 7 iunie 2019 a Secției a II-a civile).

— Aspectul invocat de recurentă nu constituie un motiv de casare de ordine publică, în sensul art. 489 alin. (3) din Codul de procedură civilă, dată fiind formularea art. 481 din același cod, potrivit căruia înrăutățirea situației în propria cale de atac poate fi consimțită expres de către parte sau poate fi prevăzută de lege, relevă că dispoziția legală ocrotește un interes privat, iar invocarea încălcării principiului poate fi făcută numai de către partea care se consideră vătămată (Decizia nr. 2.362 din 12 decembrie 2019 a Secției a II-a civile).

VI. Opinia Colegiului de conducere al Curții de Apel Suceava

44. Cu privire la prima problemă de drept, autorul sesizării a menționat că autoritatea de lucru judecat nu permite existența unor contradicții între dispozitiv și considerentele pe care acesta

se sprijină, între cele două părți ale hotărârii trebuind să existe, fără derogări, o concordanță deplină de natură a contura și consolida „lucrul judecat”.

45. Astfel, instanța de control judiciar va analiza excepția absolută invocată din oficiu sau de intimat (în lipsa unui apel/recurs incident), însă nu se va pronunța asupra acestei excepții prin dispozitiv și nici nu va face o analiză corelativă în considerente, în măsura în care soluția asupra excepției ar conduce la agravarea situației părții în propria cale de atac.

46. În argumentarea opiniei sale, autorul sesizării a arătat că instanța de control judiciar are obligația de a se pronunța în limitele investiției, în conformitate cu art. 22 alin. (6) și art. 224, raportat la art. 482 și 502 din Codul de procedură civilă, însă numai în măsura în care operațiunea nu contravine dispozițiilor speciale care reglementează regimul căilor de atac.

47. Or, pronunțarea asupra unei excepții absolute vine în concurs cu principiul *non reformatio in pejus*, iar acesta din urmă prevalează, întrucât are caracter special și derogatoriu de la normele de drept comun vizând judecata în primă instanță, care trebuie aplicate în completarea celor din apel/recurs.

48. Cu privire la a doua problemă de drept, autorul sesizării a apreciat că sintagma „cazurile anume prevăzute de lege” în care ar putea fi agravată situația părții în propria cale de atac se impune a fi interpretată extensiv, în sensul că subsumează și excepțiile de necompetență generală a instanțelor judecătorești, de necompetență internațională etc., reiterând, în esență, argumentele prezentate în fundamentarea celei din urmă orientări jurisprudențiale.

VII. Opinia procurorului general

49. Procurorul general a apreciat că recursul în interesul legii îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 514 și 515 din Codul de procedură civilă.

50. Cu privire la prima problemă de drept a considerat că a doua orientare jurisprudențială este în litera și în spiritul legii, în sensul că poate exista o anumită neconcordanță între considerentele decizorii și dispozitivul hotărârii, aceasta fiind justificată de aplicarea principiului *non reformatio in pejus* în cazul invocării unei excepții absolute pentru prima dată în calea de atac și în absența unui apel/recurs incident.

51. În argumentarea opiniei sale a arătat că noua reglementare procesuală civilă recunoaște autoritatea de lucru judecat inclusiv în privința considerentelor decisive și derizorii, astfel încât acestea pot fi atacate chiar și separat de dispozitiv și indiferent dacă considerentele decizorii nu își găsesc o reflectare în dispozitivul hotărârii.

52. Astfel, există interesul atacării considerentelor decizorii separat de dispozitiv, întrucât dacă acestea ar intra în autoritate de lucru judecat ar putea fi opuse ulterior într-un alt litigiu. Or, acesta este și motivul necesității reținerii și analizării unei excepții procesuale de ordine publică care poate fi invocată de intimat, ca simplă apărare, sau de instanța de control judiciar, din oficiu.

53. În cazul excepțiilor de ordine publică care, în principiu, pot fi invocate oricând, instanța de control judiciar le va analiza, însă le va putea admite sau respinge în funcție de efectul lor asupra situației juridice a apelantului. Dacă prin reținerea excepției invocate apelantului i s-ar înrăutăți situația în propria cale de atac, atunci aceasta va fi respinsă, cu motivarea că admiterea sa este împiedicată de dispoziția imperativă de la art. 481 din Codul de procedură civilă.

54. Cu privire la a doua problemă de drept, procurorul general a apreciat că prima orientare jurisprudențială este în litera și în spiritul legii, în sensul că sintagma „cazurile anume prevăzute de lege” din cuprinsul art. 481 din Codul de procedură

civilă, în care s-ar putea agrava situația părții în propria cale de atac, prin derogare de la principiul *non reformatio in pejus*, trebuie interpretată restrictiv.

55. Astfel, s-a arătat că această concluzie rezultă din interpretarea literală, gramaticală și teleologică a art. 481 din Codul de procedură civilă în cuprinsul căruia sunt folosite expresiile „în afară de cazul” și „în cazurile anume prevăzute de lege”.

56. Or, Codul de procedură civilă prevede expres un singur caz în care s-ar putea agrava situația părții în propria cale de atac, și anume reținerea excepției autorității de lucru judecat (art. 432 din Codul de procedură civilă).

VIII. Opinia judecătorilor-raportori

57. Judecătorii-raportori au apreciat că recursul în interesul legii este inadmisibil, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 515 din Codul de procedură civilă.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

58. Constatând îndeplinită condiția legală a titularului sesizării, instituită prin dispozițiile art. 514 din Codul de procedură civilă, în privința autorului acesteia, Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava, se reține în atenție dispozițiile art. 515 din același cod, potrivit cărora „*Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele care formează obiectul judecării au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii*”.

59. Concepută într-o manieră mai degrabă proprie celui alt mecanism de unificare jurisprudențială reglementat în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă (sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept), prin aceea că nu sumarizează o anume problemă de drept punctuală ce ar fi fost dezlegată diferit în practica instanțelor, ci adresează întrebări, într-o formulare sinuoasă, arborescentă și, relativ, lipsită de claritate juridică, sesizarea de față aduce în atenție următoarele chestiuni:

a) Dacă conceptul de autoritate de lucru judecat la care se referă art. 430 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu permite existența de neconcordanțe între dispozitivul și considerentele hotărârii ori dacă acestea ar fi permise când existența lor ar fi justificată de necesitatea respectării principiului *non reformatio in pejus*.

b) Dacă sintagma „cazurile anume prevăzute de lege” din cuprinsul art. 481 din Codul de procedură civilă se circumscrie doar excepției autorității de lucru judecat, în aplicarea art. 432 teza a II-a din același cod, sau și altor excepții procesuale (de fond și de procedură) absolute, de ordine publică.

60. Examenul jurisprudențial relevă însă că hotărârile atașate sesizării nu reflectă în niciun fel problematica dedusă Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii prin sesizare, în cuprinsul celor două întrebări.

61. Astfel, jurisprudența atașată sesizării ilustrează următoarele soluții:

A. Calea de atac a apelului/recursului a fost formulată în mod singular de reclamantul/intervenientul în interes propriu, a cărui cerere a fost respinsă pe fond în primă instanță. Această soluție este reformată în calea de atac, în urma invocării din oficiu de către instanță a unui motiv de ordine publică ori de către pârât a unei excepții procesuale absolute (prematuritatea cererii, inadmisibilitatea intervenției în interes propriu într-o cauză vizând drepturi cu caracter strict personal, lipsa calității procesuale active ori lipsa calității procesuale pasive), pe baza căruia/căreia

a fost admisă calea de atac, casată/schimbată hotărârea de primă instanță și respinsă acțiunea ca prematură/intervenția ca inadmisibilă, ca fiind introdusă de o persoană lipsită de calitate procesuală activă ori ca fiind introdusă împotriva unei persoane lipsite de calitate procesuală pasivă.

În considerentele unora dintre aceste hotărâri se regăsesc și aprecieri în legătură cu neîncălcarea dispozițiilor art. 481 din Codul de procedură civilă, arătându-se că, întrucât în primă instanță acțiunea reclamantului a fost respinsă pe fond, iar în apel/recurs cauza a fost soluționată pe excepție, partea are posibilitatea de a deduce din nou judecății pretențiile formulate, prin indicarea cadrului procesual corect. Tot astfel s-a considerat că încălcarea principiului *non reformatio in pejus* nu a putut avea loc în circumstanțele schimbării/casării soluției inițiale a primei instanțe, de respingere pe fond a acțiunii, și înlocuirii sale cu cea a respingerii pe excepție, întrucât acțiunea reclamantilor va rămâne tot respinsă, dar pe un alt considerent.

B. O a doua soluție jurisprudențială corespunde următoarelor tipologii:

— Calea de atac a apelului/recursului a fost formulată în mod singular de reclamant împotriva soluției primei instanțe, care îi respinge ca nefondată acțiunea în urma examinării sale pe fond. Calea de atac este respinsă ca nefondată, în considerentele deciziei reținându-se suplimentar, ca argumente de respingere a cererii, neregularități referitoare la exercițiul dreptului la acțiune, puse în prealabil în dezbaterile contradictorie a părților de către instanță (spre exemplu, faptul că acțiunea în constatare dedusă judecății se referă la o situație de fapt, iar nu la un drept și, de asemenea, că cererea nu susține interesul direct și propriu al reclamantilor, ci pe cel al comodatarii imobilului ori că aceasta nu susține un interes ocrotit legal). Soluția în calea de atac este de menținere a sentinței și de respingere a apelului (spre exemplu, Decizia civilă nr. 353 din 3 aprilie 2018 a Tribunalului Arad).

— Calea de atac a apelului a fost formulată în mod singular de reclamantul căruia prima instanță i-a respins pe fond acțiunea în pretenții, întemeiată pe îmbogățirea fără justă cauză. În apel, ca urmare a invocării de către intimatul-pârât a excepției de inadmisibilitate a acțiunii (pe motiv că partea are la dispoziție calea unei acțiuni *ex contractu*), pe care instanța o găsește întemeiată, se admite excepția și se respinge apelul reclamantului ca nefondat pentru a nu înrăutăți acestuia situația în propria cale de atac (spre exemplu, Decizia nr. 964/A din 18 octombrie 2019 a Tribunalului Timiș).

— Calea de atac a recursului a fost formulată în mod singular de reclamantul a cărui acțiune, judecată în fond de prima instanță, a fost admisă în parte. Recursul a fost respins ca nefondat, ca efect al reținerii incidenței prescripției dreptului material la acțiune (guvernată de Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extintivă, republicat), invocată ca motiv de ordine publică, din oficiu, de către instanță, *în considerentele instanței de recurs arătându-se că le substituie pe cele ale primei instanțe* (spre exemplu, Decizia civilă nr. 444/R din 28 februarie 2018 a Curții de Apel Târgu Mureș).

62. Aceste soluții jurisprudențiale au fost considerate prin sesizare ca fiind divergente și ca reflectând opinii diferite sub aspectul ambelor probleme de drept în privința cărora s-a solicitat o rezolvare unitară Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii.

63. Astfel, prima din soluțiile jurisprudențiale mai sus redată a fost prezentată ca ilustrând opinia în sensul că *autoritatea de lucru judecat nu permite, în nicio situație, existența unor*

contradicții între dispozitivul și considerentele hotărârii, opinie subsumată — se arată în sesizare — prevederilor art. 430 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

64. Cea de-a doua categorie de soluții jurisprudențiale a fost prezentată ca ilustrând opinia contrară, și anume că *principiul neagrării situației părții în propria cale de atac poate fi de natură a permite și chiar a genera o anumită neconcordanță între considerentele și dispozitivul hotărârii*.

65. Ceea ce este semnificativ de remarcat este că niciuna din toate aceste hotărâri nu face vreo mențiune în cuprinsul său relativ la dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă, după cum nu justifică niciun moment soluția, structura ori cuprinsul său cu trimitere la aceste prevederi legale. În plus, în conținutul hotărârilor respective lipsește cu desăvârșire o problematizare de felul celei regăsite la primul capitol din sesizare (vizând prima problemă de drept) în privința instituțiilor juridice acolo evocate.

66. De altfel, așa cum se arată în motivarea sesizării, subsumarea jurisprudenței uneia sau alteia dintre cele două opinii ar fi fost dedusă indirect ori implicit din maniera de instrumentare a cauzelor de către instanțe.

67. Contrar sesizării însă, se constată, în legătură cu cea dintâi chestiune de drept dedusă soluționării, că nicio legătură nu poate fi stabilită între aceasta, așa cum a fost ea construită și redată, în varianta celor două opinii afirmate ca fiind divergente, și soluțiile jurisprudențiale despre care se pretinde că le-ar ilustra. Dimpotrivă, se reține că singurul element care a influențat soluția și conținutul considerentelor acestora a fost aprecierea diferită realizată de instanța de control judiciar, în raport cu circumstanțele fiecărei cauze în parte, a potențialului de încălcare sau nu a dispozițiilor art. 481 din Codul de procedură civilă, ca urmare/ca efect a/al primirii și admiterii excepției de ordine publică invocate în calea de atac de către pârât (intimat) ori a motivului de ordine publică invocat din oficiu de instanță.

68. Astfel, în prima orientare jurisprudențială, soluția primei instanțe de respingere pe fond a acțiunii/cererii de intervenție în interes propriu a fost schimbată/casată în calea de atac a apelului/recursului ca efect al reținerii motivului de ordine publică invocat din oficiu de instanță/a excepției de ordine publică invocate de pârât (intimat) vizând prematuritatea cererii, inadmisibilitatea, lipsa calității procesuale active a reclamantului, lipsa calității procesuale pasive a pârâtului, apreciindu-se în toate aceste cazuri, cu trimitere la dispozițiile art. 481 din Codul de procedură civilă, că, în raport cu soluția adoptată în primă instanță, nu se poate reține încălcarea principiului *non reformatio in pejus* prin soluția instanței de control judiciar, fie pentru că rezultatul procesului este același (de respingere), din perspectiva dreptului ce s-a urmărit a fi recunoscut, fie pentru că soluția din apel/recurs creează doar un obstacol temporar, existând pentru parte posibilitatea reiterării cererii, cu respectarea dispozițiilor legale.

69. În cea de-a doua orientare jurisprudențială, soluția contrară, caracterizată prin reținerea în considerente a motivului de ordine publică/excepției absolute și a principiului neagrării situației părții în propria cale de atac (în raport cu soluția primei instanțe, care a fost, în unele cazuri, și de admitere în parte a acțiunii), a justificat neanalizarea pe fond a criticilor de apel și soluția de respingere a căii de atac ca nefondată.

70. De altfel, soluțiile instanțelor care se înscriu în cea de-a doua orientare jurisprudențială, ca regulă, nici nu pot constitui un exemplu care să ilustreze vreo neconcordanță între considerente și dispozitiv. Aceasta întrucât se înțelege că

argumentele pe care le expun, între care se includ cele prin care excepția invocată de pârât/motivul de ordine publică ridicat din oficiu de instanța de control judiciar sunt găsite ca întemeiate și necesitatea respectării dispozițiilor art. 481 din Codul de procedură civilă, sunt cele ce justifică respingerea ca nefondată a căii de atac. Acestea apar ca fiind considerentele proprii deciziei date în controlul judiciar și care, împreună, susțin soluția de respingere a căii de atac ca nefondată.

71. Contrar mențiunilor din sesizare, mai trebuie arătat că, cu doar trei excepții, considerentele acestor hotărâri pronunțate în controlul judiciar *nu substituie* motivarea hotărârilor de primă instanță care au evaluat cauza pe fond, ci doar rețin prin argumente proprii că, întrucât acțiunea dedusă judecății este afectată de anumite lipsuri relative la exercițiul dreptului la acțiune și o reformare/schimbare a soluției prin reținerea excepției de ordine publică în calea de atac ar conduce la încălcarea art. 481 din Codul de procedură civilă în raport cu titularul căii de atac, cea mai bună soluție în circumstanțele date este cea a respingerii apelului/recursului.

72. Cât privește cele trei cazuri de exemple jurisprudențiale în care are loc o *substituire a considerentelor hotărârii de primă instanță cu cele ale instanței de control judiciar*, se reține că ele nu sunt în mod fundamental diferite de cele menționate în paragraful anterior, observându-se că urmează același tipar al construcției motivării, lor lipsindu-le doar justificarea nereformării soluției supuse controlului judiciar pentru motivul de ordine publică/excepția de ordine publică apreciat(ă) ca fiind incident(ă) în cauză, din rațiunile necesare asigurării respectării art. 481 din Codul de procedură civilă, ca și justificarea opțiunii de substituire a considerentelor.

73. Departe de a ilustra una sau alta din opiniile exprimate în privința primei probleme de drept a sesizării, aceste cazuri izolate se explică mai degrabă printr-un reflex al judecăților de acest tip realizate sub reglementarea Codului de procedură civilă din 1865, iar nu printr-o opțiune a instanței de control judiciar asumată în mod conștient asupra generării unei contrarietăți între dispozitivul sentinței primei instanțe (pe care îl menține când respinge apelul/recursul și care corespunde unei soluționări în fond a cauzei) și considerentele sale (care le înlocuiesc pe cele ale sentinței și care corespund unei soluționări pe excepție a litigiului), din rațiunea salvării principiului neagravării situației părții în propria cale de atac, care „ar permite sau chiar genera o anumită neconcordanță între considerentele hotărârii și dispozitivul acesteia”, cum se pretinde prin sesizare.

74. Acestor trei exemple de jurisprudență, caracterizate prin utilizarea procedurii substituirii considerentelor, le lipsește orice explicație legală a tehnicii de redactare utilizate, orice referire la dispozițiile art. 481 din Codul de procedură civilă și, cu atât mai puțin, la prevederile art. 430 alin. (2) din același cod, a căror opțiune de interpretare partinică se pretinde, fără niciun temei, că ar ilustra-o.

75. A privi în această cheie cazurile de jurisprudență supuse analizei înseamnă a le atribui un conținut și o rațiune care, în mod evident, le lipsește, modul în care au fost ele redactate neavând semnificația univocă a unei interpretări corelate a dispozițiilor art. 481 și art. 430 alin. (2) din Codul de procedură civilă, în sensul că, atunci când urmărește să asigure protejarea principiului *non reformatio in pejus*, instanța înțelege sau consideră că anumite neconcordanțe între considerentele hotărârii și dispozitiv ar fi permise sau chiar necesare.

76. O primă concluzie în privința sesizării este, așadar, aceea că jurisprudența înaintată nu reflectă în niciun fel opiniile, argumentele și problematica de la capitolul din sesizare vizând prima problemă de drept, despre care se arată, totuși, că au fost conturate în ceea ce este calificat în cuprinsul sesizării ca reprezentând „punctele de vedere doctrinare ale colectivelor de judecători”.

77. Or, rolul și funcția recursului în interesul legii sunt acelea de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii în privința acelor probleme de drept ce au primit o dezlegare diferită prin hotărâri judecătorești definitive, iar nu de a uniformiza curente de opinie, fie ele și aparținând colectivelor de judecători de la nivelul diferitelor instanțe, imprecis calificate prin sesizare ca reprezentând „doctrină”, acestea neputând constitui decât, cel mult, baze ale unei viitoare jurisprudențe.

78. S-a reținut deja în jurisprudența Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii (Decizia nr. 22 din 11 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1168 din 9 decembrie 2021, paragraful 52) că „nu poate constitui premisa exercitării recursului în interesul legii interpretarea unei probleme de drept care fie a primit o abordare diferită în studii juridice, fie este prefigurată a avea rezolvări diferite în dezbateri profesionale ale judecătorilor consultați în legătură cu chestiunea în discuție”.

79. Situația jurisprudenței atașate sesizării nu este cu nimic diferită nici cât privește cea de-a doua problemă de drept dedusă spre rezolvare prin sesizare.

80. În legătură cu aceasta se constată că aceleași două soluții jurisprudențiale anterior prezentate au fost subsumate celor două opinii afirmate ca fiind conturate în legătură cu interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 481 din Codul de procedură civilă, respectiv sintagmei „în cazurile anume prevăzute de lege”, afirmându-se că cea de-a doua soluție jurisprudențială ar corespunde curentului de interpretare restrictivă a normei în discuție, în timp ce prima ar corespunde interpretării sale extensive, care ar permite și alte cazuri în care poate avea loc o înrăutățire a situației titularului în propria cale de atac (excepții/motive de ordine publică), altele decât cea prevăzută expres de art. 432 din Codul de procedură civilă (excepția autorității de lucru judecat).

81. Din nou se constată că această subordonare a jurisprudenței corespunzător celor două curente de opinie (de asemenea, „doctrinare”, exprimate în colectivele de judecători) este una pur artificială, întrucât în cuprinsul niciuneia din hotărârile indicate nu se face vreo referire la înțelesul, sensul și aplicarea sintagmei care interesează analiza. Nu se regăsește la nivelul considerentelor acestora nici teza interpretării restrictive, după cum nu se regăsește nici teza interpretării extensive pentru a se putea reține că problema de drept dedusă analizei se reflectă în mod real în jurisprudența instanțelor.

82. Ceea ce se poate afirma în legătură cu această jurisprudență pretins divergentă (pe o problemă de drept pe care nici nu o atinge) este că, dimpotrivă, reflectă o preocupare unanimă a instanțelor în legătură cu asigurarea respectării principiului de drept specific căilor de atac *non reformatio in pejus*, soluțiile lor diferite fiind influențate exclusiv de aprecierea în sensul încălcării sau al neîncălcării acestui principiu atunci când au soluționat calea de atac, în raport cu motivul de ordine publică invocată din oficiu/cu excepția de ordine publică invocată de pârât, apreciere realizată în funcție și de celelalte date particulare ale cauzei (tipul de soluție primit în judecata de primă instanță, neregularitatea sesizată pe cale de excepție/motiv de

ordine publică, consecințele în ansamblu asupra cauzei, interesele aflate în joc etc.).

83. Așadar, departe de a constitui o dovadă a dezlegării diferite în privința celei de-a doua probleme de drept a sesizării, hotărârile atașate acesteia reflectă o corectă și unanimă raportare a instanțelor la dispozițiile art. 481 din Codul de procedură civilă, pe care le aplică în același fel, respectiv manifestând preocuparea de a adopta soluțiile în calea de atac, pe baza motivului de ordine publică invocat din oficiu, respectiv a excepției de ordine publică invocate de pârât (intimat), în funcție de aprecierea realizată în raport cu particularitățile fiecărui litigiu — asupra încălcării/neîncălcării acestui principiu în cazul concret.

84. Situațiile în care hotărârea de primă instanță este reformată în calea de atac prin reținerea incidenței motivului/excepției de ordine publică (cea dintâi soluție jurisprudențială prezentată) sunt consecința aprecierii instanței că, în economia litigiului, nu are loc o încălcare a dispozițiilor art. 481 din Codul de procedură civilă, iar nu întrucât s-ar aprecia că o înrăutățire a situației părții în propria cale de atac ar fi permisă (și) în cazul reținerii altor motive de ordine publică (de drept procesual sau material) în afara celui menționat expres în dispozițiile art. 432 din Codul de procedură civilă.

85. Or, pentru a putea pretinde uniformizarea unei jurisprudențe neunitare pe cea de-a doua problemă de drept, titularul sesizării ar fi trebuit să înfățișeze (și) soluții definitive ale instanțelor prin care, în căile de atac, să se fi reformat hotărârile de primă instanță, ca urmare a reținerii unui motiv/unei excepții de ordine publică în calea de atac, în detrimentul drepturilor câștigate de către unicul titular al acesteia, sub justificarea că dispozițiile art. 481 din Codul de procedură civilă permit agravarea situației părții în propria cale de atac și în cazul excepțiilor/motivelor de ordine publică de drept procesual sau

material, altele decât cea prevăzută expres în cuprinsul art. 432 din Codul de procedură civilă.

86. Însă nicio astfel de hotărâre nu însoțește sesizarea *pendinte*.

87. Situația prezentei sesizări se deosebește de cea a altora care au stat la baza pronunțării deciziilor în interesul legii (spre exemplu, Decizia nr. 14 din 28 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 907 din 22 septembrie 2021, paragrafele 78 și 79, Decizia nr. 8 din 17 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 25 iunie 2021, paragrafele 49—51), în privința cărora s-a considerat ca fiind satisfăcută condiția de admisibilitate prevăzută de art. 515 din Codul de procedură civilă, chiar dacă hotărârile prezentate nu conțineau o analiză și o interpretare expresă a normelor legale ce interesau cauzele respective, dar ilustrau neîndoielnic viziunea și sensul anume dat acestora de către instanțele de la care proveneau.

88. Pentru motivele prezentate anterior, nu este acesta și cazul sesizării de față, întrucât, cu referire la cea dintâi problemă de drept, aparenta diferență în soluțiile instanțelor a fost determinată de concluzia diferită la care au ajuns acestea, raportat la datele fiecărui caz în parte, asupra încălcării sau neîncălcării principiului înscris în art. 481 din Codul de procedură civilă, iar nu întrucât acestea ar fi apreciat diferit că dispozițiile art. 430 alin. (2) din Codul de procedură civilă le îngăduie sau nu existența unor contradicții între considerente și dispozitiv atunci când în joc este respectarea principiului *non reformatio in pejus*. De asemenea, cu referire la cea de-a doua problemă de drept a sesizării, jurisprudența nici nu poate fi considerată ca divergentă, ci dovedește un mod uniform de raportare a instanțelor la dispozițiile art. 481 din Codul de procedură civilă atunci când soluționarea cauzei în calea de atac este influențată de motive de ordine publică/excepții de ordine publică, altele decât excepția autorității de lucru judecat.

89. Pentru aceste considerente, nefiind îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute la art. 515 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 517 din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibil, recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava cu privire la următoarele probleme de drept:

În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 430 alin. (2) din Codul de procedură civilă, conceptul de autoritate de lucru judecat nu permite existența unei neconcordanțe între dispozitivul și considerentele hotărârii, cu excepția cazului în care neconcordanța este justificată prin prisma incidenței în cauză a principiului non reformatio in pejus?

Sintagma „cazurile anume prevăzute de lege”, statuată în cuprinsul art. 481 din Codul de procedură civilă, în care legea admite posibilitatea agravării situației părții în propria cale de atac, prin derogare de la principiul non reformatio in pejus, trebuie interpretată în sensul că sfera acestor cazuri se circumscrie doar excepției autorității de lucru judecat, în aplicarea art. 432 teza a II-a din Codul de procedură civilă, sau, dimpotrivă, și altor excepții procesuale (de fond și de procedură) absolute, de ordine publică, apte să infirme legalitatea unei hotărâri pronunțate de către instanța ierarhic inferioară cu nesocotirea unor dispoziții imperative menite să asigure și să ocrotească securitatea socială și ordinea juridică?

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 21 februarie 2022.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Cristian Balacciu

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

ORDIN

pentru modificarea și completarea Normelor tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate curative pentru anii 2022 și 2023, aprobate prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 180/2022

Văzând Referatul de aprobare nr. DG 1.097 din 8.04.2022 al directorului general al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, având în vedere art. 51 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și Hotărârea Guvernului nr. 423/2022 privind aprobarea programelor naționale de sănătate,

în temeiul art. 291 alin. (2) din Legea nr. 95/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emite următorul ordin:

Art. I. — Normele tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate curative pentru anii 2022 și 2023, aprobate prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 180/2022, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 și 318 bis din 31 martie 2022, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La capitolul I, articolul 21 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 21. — În vederea derulării în bune condiții a programelor naționale de sănătate, în urma analizei trimestriale efectuate de către casele de asigurări de sănătate a indicatorilor raportați și în funcție de realizarea obiectivelor și activităților propuse se stabilește modul de alocare a resurselor rămase neutilizate.”

2. La capitolul III articolul 27, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Medicul desemnat este medicul specialist medicină internă, nominalizat de casa de asigurări de sănătate în situația în care există un deficit de medici specialiști în diabet, nutriție și boli metabolice sau cu competență în diabet, nutriție și boli metabolice la nivel județean. Medicul specialist în diabet, nutriție și boli metabolice, medicul cu competență/atestat în diabet, medicul desemnat sau medicul de familie poate recomanda efectuarea hemoglobinei glicozilate HbA1c, dar nu mai mult de două dozări/bolnav/an. Valabilitatea recomandării este de maximum 90, respectiv 92 de zile calendaristice, după caz.”

3. La capitolul IX titlul „Programul național de diabet zaharat” „Subprogramul de diabet zaharat tip 1” activitatea 4 subtitlul „Criterii de întrerupere”, punctul 3 de la notă se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. Bolnavii care dețin din resurse proprii sisteme de monitorizare glicemică continuă beneficiază de consumabilele aferente în aceleași condiții prevăzute pentru bolnavii cărora li s-au montat aceste dispozitive specifice în cadrul unităților sanitare care derulează Programul național de diabet zaharat, cu respectarea indicatorilor de eficiență aferenți acestei activități.”

4. La capitolul IX titlul „Programul național de diabet zaharat” „Subprogramul de diabet zaharat tip 1”

activitatea 5 subtitlul „Criterii de întrerupere”, punctul 3 de la notă se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. Bolnavii care dețin din resurse proprii pompe de insulină beneficiază de consumabilele aferente în aceleași condiții prevăzute pentru bolnavii cărora li s-au montat aceste dispozitive specifice în cadrul unităților sanitare care derulează Programul național de diabet zaharat, cu respectarea indicatorilor de eficiență aferenți acestei activități.”

5. La capitolul IX titlul „Programul național de diabet zaharat” „Subprogramul de diabet zaharat tip 1” activitatea 6 subtitlul „Criterii de întrerupere”, primul paragraf al punctului 4 de la notă se modifică și va avea următorul cuprins:

„4. Bolnavii care dețin din resurse proprii sisteme de pompă de insulină cu senzori de monitorizare continuă a glicemiei beneficiază de consumabilele aferente în aceleași condiții prevăzute pentru bolnavii cărora li s-au montat aceste dispozitive specifice în cadrul unităților sanitare care derulează Programul național de diabet zaharat, cu respectarea indicatorilor de eficiență aferenți acestei activități.”

6. La capitolul IX titlul „Programul național de diabet zaharat” „Subprogramul de diabet zaharat tip 2 și alte tipuri de diabet zaharat: tipuri specifice și diabet gestațional” activitatea 4 subtitlul „Criterii de întrerupere”, punctul 5 de la notă se modifică și va avea următorul cuprins:

„5. Bolnavii care dețin din resurse proprii pompe de insulină beneficiază de consumabilele aferente în aceleași condiții prevăzute pentru bolnavii cărora li s-au montat aceste dispozitive specifice în cadrul unităților sanitare care derulează Programul național de diabet zaharat, cu respectarea indicatorilor de eficiență aferenți acestei activități.”

7. La capitolul IX titlul „Programul național de tratament pentru boli rare” subtitlul „Unități care derulează programul”, punctul 29) se modifică și va avea următorul cuprins:

„29) Hemoglobinurie paroxistică nocturnă (HPN):

a) Asociația Oncohelp — Timișoara;

b) Institutul Clinic Fundeni — București;

- c) Spitalul Universitar de Urgență — București;
- d) Spitalul Clinic Colentina — București;
- e) Spitalul Clinic Județean de Urgență «Sf. Spiridon» Iași;”

8. La capitolul IX titlul „Programul național de tratament pentru boli rare” subtitlul „Unități care derulează programul”, punctul 30) se modifică și va avea următorul cuprins:

„30) Sindromul hemolitic uremic atipic (SHUa):

- a) Spitalul Clinic de Urgență pentru Copii «Louis Țurcanu» Timișoara;
- b) Institutul Clinic Fundeni — București;
- c) Spitalul Clinic de Urgențe pentru Copii «Sf. Maria» Iași.”

9. La capitolul IX titlul „Programul național de diagnostic și tratament cu ajutorul aparaturii de înaltă performanță” „Subprogramul de radiologie intervențională” subtitlul

„Indicatori de evaluare” punctul 2), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) tarif/serviciu Gamma-Knife/an: 7.300,00 lei;”.

10. La capitolul IX titlul „COST-VOLUM” subtitlul „Unități care derulează programul” punctul 4) litera c), după punctul c.8) se introduce un nou punct, punctul c.9), cu următorul cuprins:

„c.9) Spitalul Universitar de Urgență — București;”.

Art. II. — Direcțiile de specialitate din Casa Națională de Asigurări de Sănătate, casele de asigurări de sănătate și unitățile de specialitate prin care se derulează programe naționale de sănătate curative duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Adela Cojan

București, 8 aprilie 2022.
Nr. 202.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

